

Gudstjeneste Skævinge & Strø Kirker

den 21. juli 2019

Kirkedag: 5.s.e.Trin/A

Tekst: Es 6,1-8; 1 Pet 3,8-15a; Luk 5,1-11

Salmer:

SK: 422 * 356 * 147 * 361

Strø: 422 * 356 * 291 * 147 * 461,1 * 361

Hvem var Esajas egentlig, profeten Esajas? Hvad er hans alder? Hvor kommer han fra? Hvad er hans interesser? Har han nogle hobbies? Er han gift? Har han børn? Hvilken bil kører han i? Nå nej, den kunne mænd ikke stå og sparke dæk. Måske har de stået og klappet æsel. Men, egentlig er det vel også ligegyldigt, hvilken race æslet var. Det er alt det andet for så vidt også. Og vi ved ikke så meget om alt det andet. Vi ved faktisk ikke særligt meget om Esajas. Skal vi skrive en biografi om ham, så ville der skulle ret så meget fiktion til, selvfølgelig baseret på vores viden om profeters liv fra den tid, om livet på den tid osv. osv. Eller også bliver det bare en pixibog. Men egentlig er Esajas ikke nogen stor personlighed i historien. Og dog – og det er der alene én årsag til. Den venter vi lige lidt med.

Vi har også en anden markant skikkelse i dagens persongalleri i bibelteksterne. Peter – eller Simon, som jo er hans navn. Jesus kalder ham senere for Peter, og vi kender ham derefter mest som Peter eller Simon Peter.

Peter var fisker på Genesaret Sø. Vi ved, at han var gift. Men havde han børn? Var han en stor fisker, sådan med mange både og ansatte fiskere? Eller fiskede han blot for sig selv og sin families udkomme? Havde han overtaget sin fars båd, eller havde han brudt familietraditionen? Hvad havde Peter af

drømme for livet? Hvordan fordrev Peter og frue fritiden? Hvem er Peter egentlig? Det er faktisk så inderligt ligegyldigt. Peter har fået en uudslettelig plads i kirkehistorien. Han har fået en kæmpekirke opkaldt efter sig, faktisk flere kirker – det har Esajas jo også, også herhjemme. Men, der er alene én årsag til, at vi i dag overhovedet gider høre om Peter. Samme årsag, som er grunden til, at vi overhovedet gider koncentrere os om Esajas.

Den eneste grund til, at disse personligheder, som vi alstå ved meget lidt om, er spændende og interessante og relevante for os er, at de gjorde én ganske bestemt ting: De fortalte om Jesus! Hvis ikke de havde gjort det, så ville eftertiden aldrig have interesseret sig for dem i to minutter.

De fortalte. De fortalte, hvad de fik. Esajas fortalte de profetier og syner, han fik fra Gud. Peter fortalte, hvad han oplevede sammen med Jesus efter den skelsættende dag på søen, som vi har hørt om.

Vi kan selvfølgelig gætte på herfra og til juleaften, hvad der ville have været sket, hvis disse to ikke havde taget kaldet op, som kom til dem. Hvis nu Peter havde sagt til Jesus: ”Det kan godt være, at du ved noget om Guds rige; men fiskeri ved du tilsyneladende ikke noget om, for det er fuldstændig vanvittigt, det du foreslår. Vi har været ude og fiske, og der er ikke noget at komme efter. Desuden er vi trætte, og vi er ventet derhjemme. Så hvis du tager dig af Guds rige, så skal jeg nok tage mig af fiskeriet. Hver har sine nådegaver.” Hvad, hvis Peter havde sagt sådan? Er det fiktion? Er det pjattet? Altså for blot et par uger siden læste vi om nogle andre, der fik et kald/indbydelse til Guds rige. De afslog med begrundelserne, at de havde købt en mark, en havde købt nye okser og en var lige blevet gift. Og historien – siden Peter og Esajas – vil kunne

fortælle om mange situationer og mange mennesker, som er blevet kaldet til en opgave i Guds rige, og de har sagt nej tak, det har ingen interesse.

Peter og Esajas gjorde ikke. Da Esajas hørte Guds stemme i synet: ”Hvem vil gå bud for os?” Da svarede Esajas: ”Her er jeg, send mig!” Og Peter forlod alt og fulgte efter Jesus. De satte sig selv til side og fulgte kaldet til at fortælle om Jesus.

Der kan godt være en tendens til at romantisere disse og sådanne skikkelser og personligheder. Der kan godt være en tendens til at fokusere på sådanne menneskers fromhed. Det kan der være både noget positivt og negativt ved. Det negative er, at det ofte bruges som spejl på en selv, og kan blive begrundelsen for, at man ikke selv tager kaldet op, når det lyder. Kaldet til at fortælle om Jesus. Jeg har ikke det, der skal til, kan man tænke. Jeg egner mig ikke. Det kan jeg slet ikke overskue. Undskyldningerne og forklaringerne er mange for at blive ved sin fiskerbåd og koncentrere sig om det, man nu selv vil.

Ser vi på disse to, så er der altså ikke noget særligt romantisk fromt over dem. De er begge klar over, at de – for Esajas i synet, for Peter i mødet med Jesus – er blevet bragt ind i noget guddommeligt og herligt. Og heri kan de slet ikke se sig selv. ”Ve mig, jeg er en mand med urene læber” siger Esajas. ”Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand!” siger Peter. De egner sig slet ikke til den forestående opgave.

Derfor er det heller ikke dem, vi skal fokusere på. Vi skal fokusere på det samme, som de senere med deres fortælling peger på og vil have os til at fokusere på, nemlig det guddommelige i det. Vi skal fokusere på Gud! Vi skal fokusere

på Jesus! Og det skal vi gøre ved den samme Helligånd, som fik Esajas og Peter til at gøre det.

Esajas og Peter fokuserer på det guddommelige i situationen. Og selv om perspektiverne bringer dem ud på dybt vand, så fokuserer de stadig på det guddommelige: Det er hul i hovedet, når du vil have os ud at fiske, ”men på dit ord”, siger Peter. Både Esajas og Peter lader sig røre og overbevise og kalde af det guddommelige.

Det her, det kan vi tage til os som uddybning og viden om, hvad der skete en dag ved en søbred for mange år siden. Og det kan man måske så bruge til et eller andet, om ikke andet, så kan vi være blevet klogere på et par afsnit af Bibelen.

Men det har faktisk også noget at sige til os i dag. Det har noget at sige til os, som det har haft noget at sige til alle tidligere generationer og vil have at sige til alle kommende: Nogle skal tage kaldet op og fortælle om Jesus. Nogle skal lade sig røre af det guddommelige helt så konkret, som Esajas i sit syn blev berørt af Englen med et stykke gloende kul. Men den berøring fjernede hans begrundelse og angst. Gud rørte ved ham og dueliggjorde ham til at høre og tage kaldet. Fuldstændig, som Jesus dueliggjorde Peter ved fiskeunderet. Jesus rørte ved Peters selv. Jesus gjorde Peter til en menneskefisker. På samme måde skal vi ikke gøre eller være det guddommelige; men vi skal fortælle om det. Skal mennesker i morgen have muligheden for at tro budskabet om Jesus Kristus, så skal nogle i dag fortælle budskabet. Der er ingen Guds kirke i morgen, hvis ingen i dag fortæller. Mennesker kan ikke tro, hvis ikke vi hører og ser; men nogle skal vise og fortælle.

Derfor er denne dag i kirkeåret også dagen, hvor vi hører om kaldelse, hvor vi hører om, at mennesker gjorde Jesu sag til

deres rigssag, idet Jesus gør os værdige til at fortælle, så mennesker ser den guddommelige i den menneskelige og oplever, at han gør selv det nødvendige for at sone skylden og gøre os rene. Nu ikke ved gloende kul, men ved korset, tilegnet os i dåbens vand og nadverens brød og vin. Derfor lyder kaldet: Hvem vil gå?

Hvem vil gå ud med budskabet? Hvem vil gå ud i verden?
Hvem vil gå ud i hverdagen med budskabet? Hvem vil lade sig kalde og deltagende til at tilsidesætte sig selv og fortælle om Guds herlighed, som både er i Himlen og på jorden, og hvorom vi med serafim og engle og alle hellige synger ”Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre”?

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.